

זנות כחול-לבן

• [ורד לי](#)

17.03.2014

מתחילת שנות ה-90 ועד אמצע שנות האלפיים התבססה תעשיית המין הישראלית על סחר בנשים משטחי ברית המועצות לשעבר. רק בעקבות דו"ח חמור של משרד החוץ האמריקאי בנושא סחר בבני אדם מ-2001, שדירג את ישראל בדרגה הנמוכה ביותר, השלישית, וכלל איום לשלילת סיוע כלכלי, החלה ישראל לנקוט צעדים נמרצים למיגור התופעה. בין היתר נחקק [סעיף 203 א' לחוק העונשין](#) [בעניין הסחר בנשים](#), הקובע עונש של 16 שנות מאסר למוכר או קונה אדם לצורך העסקתו בזנות, או המתווך למכירה. הנשים הנסחרות אינן נחשבות עוד בחוק לעברייניות, כבעבר, אלא לקורבנות, והאכיפה הוגברה.

ישראל הצליחה במאבק בסחר בנשים, והתופעה דעכה. זו השנה השנייה שישראל ממוקמת בדו"ח בדרגה הגבוהה ביותר, לצד מדינות הפועלות למיגור סחר בבני אדם. אך לצד דעיכת הסחר בנשים התפתחה כאן במלוא חומרתה תעשיית הזנות המקומית, כי הביקוש לשירותי מין נותר על כנו. על פי הערכות של גורמים מקצועיים שהופיעו בוועדה למאבק בסחר בנשים בכנסת, בהם נציבת מס הכנסה, מדובר בתעשייה המגלגלת כמיליארד דולר בשנה.

בתוך זמן קצר נוצר בישראל מאגר "כחול-לבן" לתעשיית המין: בני נוער בסיכון, אמהות יחידניות הסובלות מחרפת רעב, מהגרות, מכורים ומכורות לסמים, ונשים וגברים שנוצלו מינית בילדותם ולא טופלו. על פי הערכות של ארגוני סיוע, תעשיית הזנות מונה כיום כ-15 אלף נשים, גברים וטרנסג'נדריות - מספר חסר תקדים. כלומר, תעשיית הזנות משגשגת כיום הרבה יותר מאשר בימי הקלון של הסחר בנשים. בתל אביב פועלים כיום 250-300 בתי בושת. אילת, חיפה, ירושלים, באר שבע, חולון, ראשון לציון, אשקלון ועוד ערים הן זירה רוחשת של זנות. הזנות המקומית מתקיימת בלא הפרעה בבתי מלון, בצימרים, בדירות בבניינים משותפים, במכוני ליווי באזורי תעשייה, במועדונים, ברחוב ובאתרי אינטרנט.

עולם הפשיעה הישראלי, הסרסורים ומפעילי בתי הבושת הבינו, שהחקיקה וחוקי המשחק השתנו, והתאימו את עצמם למציאות החדשה: לא עוד סחר בנשים והבאת נשים ממדינות חבר העמים תוך כדי הסתכנות במאסר, אלא השקעה ב"גיוס" קטינות ונשים מקומיות השרויות במצוקה, שיווק הזנות לציבור כ"בחירה", כ"מקצוע", וניסיון להלבין את הסרסורות ולהופכה לתחום לגיטימי באמצעות עידוד השיח על "מיסוד הזנות".

במתחם טברסקי בתל אביב פועל מכון ליווי, שלפני כ-14 שנה הנשים העובדות בו הובלו לישראל ממדינות חבר העמים בכפייה, דרכון נלקח מהן, והן נכלאו ונוצלו. כיום עובדות במקום כ-8-9 נשים ישראליות בכל "משמרת" - 12-14 שעות, שבהן הן נדרשות לספק שירותי מין לכ-10-20 לקוחות בממוצע.

מדוע הזנות המקומית, הגואה בישראל בעשור האחרון ומתבססת על קבוצות מוחלשות בחברה, אינה מטרידה את הרשויות? האם משטרת ישראל, שהצליחה למגר את תופעת הסחר בנשים, הכרוכה בפשיעה בינלאומית, אינה מסוגלת להילחם בתעשיית הזנות המקומית?

הצלחת המאבק בסחר בנשים המחישה, שאפשר להילחם בתופעה באמצעות חקיקה, החמרת הענישה כלפי סרסורים ואכיפת החוק. על ישראל להפגין אחריות גם כלפי האוכלוסיות המוחלשות בה, המניעות כיום את תעשיית המין, ולפעול על פי אותו המודל: יש לאמץ חקיקה המפלילה לקוחות, להחמיר את הענישה על סרסורות ושידול לזנות, לאכוף את החוק ולהרחיב את מערך השיקום ללכודים במעגל הזנות. הציבור מחויב לשאול, מדוע המדינה אדישה לקיומה של תעשיית המין המקומית המתפתחת, ולשאלה מי עומד מאחוריה.